Rok V Nr 17

Poznań, 1 września 1947

ADRES REDAKCJI: Poznań, Limanowskiego 11
ADMINISTRACJI: Poznań, Ratajczaka 40 I p.

KONTO P. K. O. nr V-945

PRENUMERATA:
rocznie . . . zł 240
kwartalnie . . „ 60
pojedynczy numer „ 20

OGŁOSZENIA:
drobne: 1 słowo . zł 10
napis: 1 słowo . „ 20
reklamy 1 cm² . . „ 20

Wychodzi 2 razy w miesiącu

Nasza akcja i jej wyniki

Powzięte przez Walne Zgromadzenie Delegatów Zrzeszeń Emerytalnych w Warszawie w dniu 15 czerwca br. rezolucje ogłoszone w „Emerycie" nr 13/14 z dnia 1 lipca br. przedłożone zostały bezpośrednio zainteresowanym Ministerstwom z prośbą o ich uwzględzienie, ponadto o fakcie zorganizowania się Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych uwiadomiliśmy Komisję Centralną Związków Zawodowych z prośbą o przyjęcie naszego Zrzeszenia w poczet członków.

Konkretną odpowiedź nadesłało tylko Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej donosząc, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych otrzymał polecenie udzielania pomocy leczniczej emerytom wojskowym, policyjnym i straży granicznej.

Odnośnie uchylenia opłat pocztowych za doręczanie emerytur, — Ministerstwo Poczt i Telegrafów odpowiedziało, iż uznaje słuszność tego postulatu, nie mogąc jednak zrezygnować z dochodu za doręczanie, zwraca się do Władzy asygnującej emerytury o przyjęcie przez nią obowiązku opłat, o wyniku rokowań w tej sprawie zostaniemy uwiadomieni.

Komisja Centralna Związków Zawodowych zawiadomiła nas, że Związek nasz nie może być członkiem, ponieważ K. C. Z. Z. zrzesza jedynie Związki pracowników czynnych, mimo to jednak zamierza popierać nasze postulaty i prosi o pozostawanie z nią w kontakcie.

Ponieważ inne władze nie odpowiedziały, Prezydium Zarządu wysłało indywidualne memoriały do poszczególnych Ministerstw a ponadto postanowiło przez specjalną delegację poprzeć rychle zrealizowanie uchwalonych postulatów.

W celu dokładnego poinformowania Czytelników o naszych zabiegach podajemy treść wysłanych memoriałów:

Do
Obywatela Konstantego Dąbrowskiego
Ministra Skarbu Rzeczypospolitej Polski

Wielce Szanowny Obywatelu Ministrze!

Zarząd Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych jako wykonawca uchwał odbytego w Warszawie dnia 15 czerwca br. Walnego Zebrania Delegatów Zrzeszeń Emerytalnych powołując się na przedłożone Ministerstwu Skarbu rezolucje i na pismo z dnia 9 lipca br. zwraca się do Obywatela Ministra z prośbą o:

1. podwyższenie emerytur i pensji wdowich oraz dodatku przejściowego emerytur do tej wysokości, by uposażenia spoczynkowe emerytów państwowych, wdów i sierót zrównane zostały z uposażeniami emerytów kolejowych, ich wdów i sierót;
2. przyznanie emerytom państwowym, wdowom i sierotom ekwiwalentu za odebrane im karty żywnościowe;
3. przejęcie przez Skarb Państwa obowiązku opłacania należności pocztowej za doręczane emerytury przez omówienie z Ministerstwem Poczt i Telegrafów odpowiedniego ryczałtu doręczeniowego.

Różnica między uposażeniami kolejowych emerytów, wdów i sierót a emerytów, wdów i sierót administracji państwowej jest nieuzasadniona. Jedni i drudzy oddali na swoich stanowiskach służbowych Państwu i społeczeństwu usługi według najlepszych swoich sił, wiedzy i woli i nic nie usprawiedliwia różnic uposażeń wynoszących w poszczególnych stopniach służbowych prawie 100% na niekorzyść ostatnich. Emeryci kolejowi i ich rodziny korzystają ponadto oprócz wolnych biletów kolejowych z stałej 80% zniżki przy przejazdach kolejami, poza tym otrzymują deputat

We wrześniu należy odnowić prenumeratę na IV kwartał

węglowy w dostatecznej ilości. Emeryci państwowi nie zazdroszczą kolejarzom, ale domagają się zrównania ich uposażeń z uposażeniami emerytów kolejowych i z ich dodatkami, — oraz umożliwienia im nabywania środków opałowych po cenach kontyngentowych wprost z Centrali Zaopatrzenia Węglowego bez pośrednictwa handlarzy.

Za odebranie kart żywnościowych przyrzeczono emerytom ekwiwalent, którego dotychczas nie otrzymali, gdyż podwyższenie od kwietnia 1947 dodatku przejściowego przeciętnie o 600 zł wypłaconego w czerwcu br. nie pokryło nawet różnicy cen artykułów pierwszej potrzeby jaka nastąpiła w okresie od 1 kwietnia do 1 czerwca. Dlatego konieczne jest przyznanie emerytom, wdowom i sierotom ekwiwalentu za karty żywnościowe.

Z chwilą odebrania kart żywnościowych (według enuncjacji Ob. Premiera, karty żywnościowe miały być cofnięte tylko sferom zasobniejszym i pospodarczo silniejszym) stracili emeryci również karty odzieżowe. Przeważna część emerytów nie miała wcale kart odzieżowych, gdyż otrzymywała karty zaopatrzenia II kategorii. Wyniszczeni długoletnią wojną i panującą po niej drożyzną, nie mogą oni nabyć odzieży, bielizny i obuwia dla siebie i swoich rodzin. Zbliża się nowa zima, przydzielenie kart odzieżowych w celu zaopatrzenia się w najniezbędniejsze przedmioty odzieżowe dla emerytów, wdów i sierót jest kwestią palącą.

Przy doręczaniu emerytur ściąga się od nich wysokie dziś opłaty pocztowe, które stanowią poważną rubrykę wydatków w ich skromnych budżetach domowych. Ob. Minister Poczt i Telegrafów uznał słuszność naszych twierdzeń, iż nie istnieje przepis, który uzasadniałby obciążanie emerytów kosztami doręczania emerytur. Istnieje ogólna opinia, że przez porozumienie między obydwoma Ministerstwami opłaty za doręczenia mogłyby być wyrównane przez niewielką opłatę ryczałtową, którą Ministerstwo Skarbu łatwo ponieść by mogło.

Zarząd Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych prosi ponadto Obywatela Ministra Skarbu o zawieszenie mocy obowiązującej art. 3 ustawy emerytalnej odnośnie tych osób, którzy ulegli kalectwu podczas ostatniej wojny, służąc czynnie przy wojsku, którym w myśl ustawy inwalidzkiej przysługuje renta inwalidzka.

Uzasadnienie powyższego postulatu znajduje się w dołączonym do nieniejszego podania artykule „Emeryta" nr 15.

Za Zarząd Związku

Tarczewski *Gizella*

Do

Szanownego Obywatela Włodzimierza Lechowicza
Ministra Aprowizacji
w Warszawie

Odbyty w Warszawie w obecności przedstawicieli Władz Naczelnych, Posłów do Sejmu i Prasy w dniu 15 czerwca br. ogólnopolski Zjazd Delegatów Zrzeszeń emerytalnych uchwalił jednogłośnie rezolucje, których treść zamieszczona jest na naczelnym miejscu w załączonym czasopiśmie „Emeryt".

W wykonaniu powziętych uchwał, Związek Polskich Zrzeszeń Emerytalnych zwraca się do Obywatela Ministra Aprowizacji i Handlu z prośbą o:

1. pomoc w uzyskaniu ekwiwalentu za odebrane karty żywnościowe, gdyż takim ekwiwalentem nie może być podwyższenie dodatku przejściowego o 600 zł przeciętnie od 1 kwietnia br. zwłaszcza przy stałym wzrastaniu drożyzny i podnoszeniu cen artykułów pierwszej potrzeby;
2. przyznanie emerytom państwowym, wdowom i sierotom kart odzieżowych.

Ogólna liczba emerytów państwowych zarejestrowanych w Państwowym Zakładzie Emerytalnym, pozbawionych kart żywnościowych a zatem również kart odzieżowych wynosi 45,757 osób.

Są to ludzie, którzy całe swe życie oddali na usługi Państwa i społeczeństwa, wywalczyli i zbudowali niepodległą Polskę, piastowali niejednokrotnie najwyższe urzędy, których dzieci walczyły i ginęły w obecnej wojnie na wszystkich frontach świata i wsławiały imię Polski. Obecnie sterani wiekiem, chorobami, niezdatni do pracy zarobkowej, wyniszczeni długoletnią wojną i drożyzną, stanowią najbiedniejszą w Polsce klasę społeczną i nie są w stanie uzupełnić zniszczonej odzieży i obuwia zwłaszcza wobec zbliżającej się zimy dla siebie i swoich rodzin, nie mają możności nabycia skóry na naprawę butów.

Związek Polskich Zrzeszeń Emerytalnych daje zupełną gwarancję, że przydzielenie do jego rąk 45.757 kart odzieżowych, które rozprowadzi przez swoje komórki między emerytów państwowych, wojskowych, wdowy i sieroty będzie najskuteczniejszą i najszybszą pomocą dla tej klasy społecznej zasługującej na opiekę Państwa.

Związek Polskich Zrzeszeń Emerytalnych prosi równocześnie Obywatela Ministra o przyjęcie jego przedstawicieli a to prezesa Zygmunta Gizelli i wiceprezesa Bolesława Dobrzyńskiego na audiencji w *dniu 29. lub 30 bm.* celem osobistego poparcia powyższych postulatów oraz o podanie godziny przyjęcia Sekretariatowi Związku Warszawa-Praga ul. Grochowska 342 m 9 Telefon 46-08.

Tarczewski *Gizella*

Do
Centralnego Urzędu Planowania
na ręce Dyrektora Obywatela Kochanowicza*)

Wielce Szanowny Obywatelu Dyrektorze!

Powołując się na nasze pismo i na osobistą rozmowę naszych delegatów z Szanownym Obywatelem u Ob. Ministra Aprowizacji w dniu 30 lipca 1947 przedkładamy ponownie naszą prośbę o:

1. umożliwienie emerytom nabycia opału po cenie kontyngentowej wobec zbliżającej się zimy, przez wydanie polecenia czynnikom nadzorczym, *by z przeznaczonego na wolny rynek w najbliższym okresie zapasu węgla,* emeryci państwowi, wdowy i sieroty po funkcjonariuszach państwowych i emerytach w pierwszym rzędzie zostali uwzględnieni.

2 Z odebraniem kart żywnościowych, stracili emeryci państwowi, wdowy i sieroty również i karty odzieżowe. Przeważna część powyższych osób nie otrzymywała wogóle kart odzieżowych, gdyż miała karty żywnościowe tylko II kategorii. Wyniszczeni długoletnią wojną i panującą drożyzną towarów tekstylnych w wolnym handlu nie mają oni możności nabycia odzieży, bielizny i obuwia dla siebie i swoich rodzin. Zbliża się zima, umożliwienie tej kategorii społeczeństwa polskiego nabycia po cenach kontyngentowych artykułów odzieżowych jest kwestią pierwszorzędnego znaczenia.

Prosimy Obywatela Dyrektora o poparcie naszej prośby na posiedzeniu Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

Za Zarząd Związku

(—) Tarczewski *(—) Gizella*

*) (W połowie sierpnia br. Ob. Kochanowicz został Wiceministrem Pracy i Opieki Społecznej. — Jego stanowisko objął Ob. Stanisław Garszyński, u którego interweniowała nasza delegacja w dniu 18 sierpnia br.).

Do

Zarządu Głównego Komisji Centralnej Związków Zawodowych

na ręce Sekretarza Generalnego

Obywatela A. Kuryłowicza

Pismem z dnia 3 lipca br. (L. dz. 8/1460/47 L. M. Ch.) uwiadomiono nas, że nie możemy być członkiem Zawodowych Związków K. C. Z. Z. ponieważ Komisja Centralna Związków Zawodowych zrzesza jedynie pracownicze Związki Zawodowe.

Pismo powyższe jest dla nas bolesnym przypomnieniem, iż jakkolwiek wywodzimy nasz ród z zrzeszeń pracowniczych, postawieni jesteśmy poza nawiasem społeczeństwa, że pomimo, iż oddaliśmy nasze życie całe na usługi Państwa i Społeczeństwa, nie możemy należeć do tego społeczeństwa, do organizacji świata pracy, do której należeliśmy przez całe życie.

Wprawdzie pismo powyższe łagodzi cios zaznaczając, że K. C. Z. Z. pragnie być z nami w kontakcie celem popierania naszej akcji, nie jest to jednak równoznaczne z traktowaniem nas na równi z innymi członkami Związku, mającymi prawo domagania się obrony słusznych praw.

Związek Polskich Zrzeszeń Emerytalnych istnieje od roku 1925, powstał on z prostej potrzeby obrony interesów zawodowych, albowiem pracownicy czynni nie zajmowali się nigdy losem emerytów.

Dziś emeryci państwowi, wdowy i sieroty po nich stanowią w Polsce najbiedniejszą klasę społeczną.

Nędza emerycka jest powszechnie znana. Jest nas 45.757 osób, ludzi, którzy na długo przed wybuchem pierwszej wojny światowej przygotowali niepodległość, walczyli o oswobodzenie Ojczyzny, ,wychowywali kadry młodego pokolenia budowali wyzwoloną Polskę, tworzyli jej ustawy, organizowali życie państwowe, w końcu nie mogąc już sami chwycić za broń, oddali swoje dzieci, które walczyły na wszystkich frontach świata sławiąc imię Polski.

Dziś zapomniani i opuszczeni znaleźli się w zupełnym odosobnieniu w najcięższych warunkach bytowania.

Związek dokłada wszelkich starań o umożliwienie egzystencji emerytom, wdowom i sierotom o stworzenie dla nich warunków istnienia. Odbyte w Warszawie dnia 15 czerwca br. Walne Zgromadzenie Delegatów Zrzeszeń Emerytalnych z całej Polski uchwaliło szereg postulatów ujętych w rezolucji umieszczonej w dołączonym numerze 13 naszego czasopisma zawodowego „Emeryt" wychodzącym z przerwą podczas okupacji od roku 1936. Uchwalone rezolucje przedłożyliśmy wszystkim zainteresowanym Ministerstwom, Centralnemu Urzędowi Planowania, nie możemy jednak doczekać się ich zrealizowania.

Najważniejszymi z nich są dla nas obecnie:

1. zrównanie emerytur funkcjonariuszów cywilnych z emeryturami kolejowców;
2. przyznanie ekwiwalentu za odebrane karty żywnościowe;
3. umożliwienie nabycia środków opałowych po cenach kontyngentowych bez pośrednictwa handlarzy;
4. przyznanie emerytom, wdowom i sierotom kart odzieżowych.

Różnica między uposażeniami kolejowych emerytów, wdów i sierót a emerytów, wdów i sierót administracji państwowej jest nieuzasadniona. Jedni i drudzy oddali na swoich stanowiskach służbowych Państwu i społeczeństwu usługi według najlepszych swoich sił, wiedzy i woli i nic nie usprawiedliwia różnic uposażeń wynoszących w poszczególnych stopniach służbowych prawie 100% na niekorzyść ostatnich. Emeryci kolejowi i ich rodziny korzystają ponadto oprócz wolnych biletów kolejowych z stałej 80% zniżki przy przejazdach kolejami, poza tym otrzymują deputat węglowy w dostatecznej ilości. Emeryci państwowi nie zazdroszczą kolejarzom, ale domagają się zrównania ich uposażeń z uposażeniami emerytów kolejowych i z ich dodatkami, — oraz umożliwienia im nabywania środków opałowych po cenach kontyngentowych wprost z Centrali Zaopatrzenia Węglowego bez pośrednictwa handlarzy.

Za odebranie kart żywnościowych przyrzeczono emerytom ekwiwalent, którego dotychczas nie otrzymali, gdyż podwyższenie od kwietnia 1947 dodatku przejściowego przeciętnie o 600 zł wypłaconego w czerwcu br. nie pokryło nawet różnicy cen artykułów pierwszej potrzeby jaka nastąpiła w okresie od 1 kwietnia do 1 czerwca. Dlatego konieczne jest przyznanie emerytom, wdowom i sierotom ekwiwalentu za karty żywnościowe.

Z chwilą odebrania kart żywnościowych (według enuncjacji Ob Premiera, karty żywnościowe miały być cofnięte tylko sferom zasobniejszym i gospodarczo silniejszym) stracili emeryci również karty odzieżowe. Przeważna część emerytów nie miała wcale kart odzieżowych, gdyż otrzymywała karty zaopatrzenia II kategorii. Wyniszczeni długoletnią wojną i panującą po niej drożyzną, nie mogą oni nabyć odzieży, bielizny i obuwia dla siebie i swoich rodzin. Zbliża się nowa zima, przydzielenie kart odzieżowych w celu zaopatrze-

nia się w najniezbędniejsze przedmioty odzieżowe dla emerytów, wdów i sierót jest kwestią palącą.

Za wystawami sklepowymi widzi się ogromne ilości materiałów odzieżowych, bieliźnianych i obuwniczych wytwarzanych w kraju, jednak ceny tych artykułów są dla nas niedostępne. Prosimy o zwolnienie dla naszych Zrzeszeń odpowiedniej ilości materiałów odzieżowych po cenach kontyngentowych, które przez nasze Spółdzielnie rozprowadzimy pomiędzy członków.

Powołując się na przytoczone na wstępie przyrzeczenie popierania naszej akcji, prosimy Komisję Centralną Z. Z. o pomoc w zrealizowaniu powyższych postulatów a w celu osobistego przedstawienia Zarządowi K. C. Z. Z. naszej prośby prosimy o przyjęcie naszej delegacji *w dniu 18 sierpnia br.* i wyznaczenia godziny audiencji.

(—) Tarczewski *(—) Gizella*

Do
Wielce Szanownego Obywatela
Edwarda Osóbki-Morawskiego
Ministra Administracji Publicznej

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1947 r. ogłoszonym w Dz. U. R. P. Nr 41/47 poz. 201, wydanym na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2 poz. 2) podwyższone zostały dodatki przejściowe do zaopatrzeń emerytalnych według ustalonych w tym rozporządzeniu norm od dnia 1. IV. 1947 r.

Rozporządzenie powyższe nie wymienia emerytów samorządowych.

Niektóre Urzędy wojewódzkie uznając, iż funkcjonariusze samorządowi pełnią na swoich stanowiskach służbę państwową uważały za wskazane zarządzić wypłacanie podobnych dodatków na podstawie powyższego rozporządzenia także emerytom samorządowym wychodząc z założenia, że pozostawienie emerytów samorządowych na emeryturach przedwojennych bez dodatków przejściowych a więc na łasce losu wpływa ujemnie na samopoczucie i wydajność pracy funkcjonariuszów czynnych, którzy nie widząc zabezpieczenia swojej starości opuszczają swoje posterunki samorządowe i przechodzą bądź na służbę państwową, bądź też na posady prywatne.

Niestety, nie wszystkie Urzędy wojewódzkie postąpiły w sposób powyższy, ponadto niektóre placówki samorządowe odmawiają wykonywania poleceń Urzędów wojewódzkich w powyższym kierunku. Jedni i drudzy zasłaniają się brakiem stosownego zarządzenia naczelnej Władzy Administracji państwowej.

Los emerytów samorządowych pobierających emerytury przedwojenne bez dodatku przejściowego jest wprost rozpaczliwy.

Związek Polskich Zrzeszeń Emerytalnych obejmujący swoją organizacją również emerytów samorządowych zwraca się do Obywadtela Ministra Administracji Publicznej z prośbą o wydanie zarządzenia wypłacania przez Władze samorządowe emerytom samorządowym dodatku przejściowego według norm przysługujących emerytom państwowym wstecz od 1 kwietnia 1947 r.

Za Zarząd Związku

Piort Rzętycki — sekretarz
Zygmunt Gizella — prezes

Dnia 30 lipca br. delegacja nasza złożona z prezesa Zygmunta Gizelli i wiceprezesa B. Dobrzyńskiego była przyjęta przez Ministra Aprowizacji Ob. Lechowicza w obecności Dyrektora Centralnego Urzędu Planowania Ob. Kochanowicza. Ob. Minister miał przed sobą numer „Emeryta" z dnia 1 lipca br. zawierający postulaty uchwalone na Walnym Zebraniu dnia 15 czerwca br. Stanowiły one przedmiot audiencji. Tak Ob. Minister, jakoteż Ob. Dyrektor wyrazili swoje przychylne stanowisko wobec postulatów przyrzekając wypuszczenie na rynek prywatny większej ilości węgla. Delegaci przedstawili, iż o ile Komisje rozdzielcze nie otrzymają wyraźnego polecenia, iż z pierwszej transzy należy zaspokoić potrzeby emerytów, wdów i sierót, trudno spodziewać się, by emeryci dopuszczeni byli do korzystania z tego przydziału. Delegacja została zapewniona, iż odnośne zarządzenia zostaną wydane.

Odnośnie kart odzieżowych, obaj Dostojnicy stanęli na stanowisku, iż plan gospodarki państwowej takiej ewentualności nie brał w rachubę a samo wydanie kart odzieżowych nie rozwiąże zagadnienia, o ile karty te z powodu braku zasobów nie będą mogły być zrealizowane.

Obywatel Minister Lechowicz zapewnił delegację, iż o ile magazyny odzieżowe wykażą odpowiedni remanent, zarządzi wydanie zapasów Zrzeszeniom emerytów. Delegacja powinna zgłosić się u Ministra w połowie sierpnia br. gdyż do tego czasu możliwym będzie przeprowadzenie inwentury, którą natychmiast zarządzi.

Przy omawianiu dalszych postulatów obaj Panowie stwierdzili, że sprawa emerytów, na skutek czerwcowych rezolucyj, była przedmiotem rozważań na posiedzeniu ekonomicznym Rady Ministrów. Rząd uczyni co będzie w jego mocy, by ulżyć doli osób poddanych opiece Państwa.

Następnego dnia prezes Gizella odbył konferencję z Ob. Naczelnym Dyrektorem P. Z. E. z Naczelnikiem Wydziału budżetowego Ministerstwa Skarbu Ob. Heymanem, z Ob. Wrońskim w Komitecie Centralnym Z. Z. i z poszczególnymi referentami w Centralnym Urzędzie Planowania.

Przechodząc przez jezdnię Alei Stalina najechany został przez samochód osobowy, który w szalonym pędzie wyłonił się z ul. Piusa

Obeszło się tylko na silnym potłuczeniu bez złamań. Okazało się, iż szofer pojazdu był podchmielony i nie zdawał sobie sprawy, iż wjechał na lewy kierunek jazdy.

Potłuczonym zaopiekowali się przechodnie i odwieźli na staję opatrunkową P. C. K.

Serwis informacyjny Ministerstwa Aprowizacji z dnia 2 sierpnia podał następujący komunikat:

„Minister Aprowizacji Włodzimierz Lechowicz przyjął w dniu 30 lipca br. na audiencji delegację Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych w osobach prezesa Zygmunta Gizelli oraz wiceprezesa Bolesława Dobrzyńskiego.

Delegaci przedstawili Ministrowi trudną sytuację materialną emerytów państwowych zrzeszonych w Związkach i prosili o pomoc w uzyskaniu ekwiwalentu za odebrane emerytom karty zaopatrzenia oraz o przyznanie im kart odzieżowych.

W rozmowach wziął udział zaproszony przez Ministra przewodniczący Podkomitetu Płac w Centralnym Urzędzie Planowania Ob. Kochanowicz. Po dłuższej konferencji wyjaśniono przyczyny, dla których nie jest możliwym obecnie przywrócenie emerytom kart odzieżowych oraz rozpatrzono pozostałe postulaty Zrzeszeń Emerytalnych do których Ob. Minister ustosunkował się życzliwie i obiecał swoje poparcie w ramach istniejących możliwości".

Dnia 8 sierpnia br. zawiadomiony został Okręgowy Związek Emerytów w Poznaniu, iż z pierwszej transzy węgla przeznaczonej na sprzedaż wolnorynkowo — interwencyjną, zaspokojeni być mają emeryci państwowi. Polecono Związkowi przedłożenie spisu członków w dwu egzemplarzach z podaniem adresów oraz dołączenia do każdej wykazanej osoby upoważnienia do odbioru 500 kg węgla podpisanego przez Związek i zaopatrzonego pieczątką.

O powyższym daliśmy komunikat do P. A. P. oraz do gazet terenowych a ponadto osobnymi listami uwiadomiliśmy Związki Okręgowe z prośbą o podanie tej wiadomości Kołom miejscowym Zrzeszeń Emerytalnych, gdyż obawiamy się, iż nie wszędzie uwiadomią Zarządy miast Związki emerytów o możliwości zaopatrzenia się w węgiel.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Dodatek na dzieci

Z Państwowego Zakładu Emerytalnego otrzymaliśmy następujący komunikat:

W myśl § 3 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych, które wkrótce będzie ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, mają emeryci(tki) otrzymywać, począwszy od dnia 1 kwietnia 1947 r., dodatek przejściowy na dzieci po 500 zł. miesięcznie na każde dziecko pozostające na utrzymaniu emeryta(tki). Dodatek służy na dzieci do 18 lat życia, a jeżeli dzieci kształcą się w szkole średniej, wyższej lub zawodowej do ukończenia 24 lat życia. Za dzieci uważa się w tym przypadku zarówno dzieci ślubne, jak również uprawnione, uznane, przysposobione, nieślubne i pasierbów.

W celu ustalenia prawa do wspomnianego dodatku na dzieci będące na utrzymaniu Obywatela(lki) należy dokładnie wypełnić i zwrócić Zakładowi załączony formularz oraz dołączyć:

a) metrykę ślubu Obywatela(lki);
b) metryki urodzenia dzieci pozostających na utrzymaniu Obywatela(lki);
c) przy pasierbach nadto metrykę ślubu ich ojca oraz dowód, że pozostają na utrzymaniu Obywatela(lki);
d) przy dzieciach nieślubnych dowód, że dzieci są istotnie dziećmi nieślubnymi Obywatela(lki) oraz odkąd znajdują się na jego utrzymaniu;
e) przy dzieciach uprawnionych, uznanych i przysposobionych właściwe dokumenty stwierdzające ich związek rodzinny z Obywatelem(lką) oraz dowód, że pozostają na utrzymaniu Obywatela(lki);
f) jeżeli dzieci ukończyły 18 lat życia, zaświadczenie szkolne stwierdzające, że w danym roku szkolnym dzieci kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych.

Zamiast oryginalnych dokumentów wyżej wymienionych pod a) — e) można dołączyć ich odpisy uwierzytelnione przez Zarząd Gminny (Miejski) albo inną władzę samorządową lub państwową ewent. przez Związek Emerytów.

W braku dokumentów wymienionych pod a) — e) mogą być przyjęte zeznania conajmniej dwóch wiarogodnych świadków odpowiadające art. 20 oraz art. 57—61 rozporządzenia z dnia 22. III. 1928 r o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), napisane przez każdego świadka oddzielnie, własnoręcznie, wyraźnie i zrozumiale. Każdy świadek musi podać swe imię, nazwisko i adres, imię ojca, swój wiek i zawód (zatrudnienie), dokładnie określić fakty lub okoliczności, które stwierdza, uzasadnić skąd je zna, zaznaczyć, że świadkowi znane są skutki karne z art. 140 Kodeksu Karnego za niezgodne z prośbą zeznania i oświadczenie swoje własnoręcznie podpisać. Wzór zeznania znajduje się poniżej.

W formularzu należy dokładnie wypisać wszystkie imiona każdego dziecka w-g metryki urodzenia, nazwisko dziecka, jego datę urodzenia, wzmiankę: ślubne, nieślubne, uznane, przysposobione, pasierb itp. oraz wymienić wszystkie załączniki, które się przesyła łącznie z formularzem.

Jeżeli Obywatel(lka) nie ma dzieci na utrzymaniu, należy napisać odpowiednie oświadczenie na końcu formularza, własnoręcznie je podpisać i zwrócić Zakładowi.

Uprzedzam, że nienależyte wypełnienie formularza lub niedostarczenie wszystkich potrzebnych dowodów, pociągnie za sobą odłożenie załatwienia sprawy Obywatela(lki) do czasu załatwienia spraw innych emerytów, którzy należycie wypełnili swe formularze i dostarczyli wszystkie dokumenty.

Stefan Jacuk
Zastępca Dyrektora Naczelnego

Wzór.

Do
Państwowego Zakładu Emerytalnego
w Warszawie
ul. Inflancka 6

Na wezwanie Państwowego Zakładu Emerytalnego z dnia 25 kwietnia 1947 r. Nr VI/59100/47 oraz w związku z przepisem § 3 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych proszę o przyznanie dodatków na następujące dzieci pozostające na moim utrzymaniu:

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....
5. ....

Koszty utrzymania dzieci wymienionych w p. .... pokrywam całkowici, koszty zaś utrzymania wymienionych w p. .... pokrywam tylko częściowo, a mianowicie:
....
....
....

Żarazem załączam następujące dokumenty:

a) ....
b) ....
c) ....
d) ....
e) ....
f) ....

Odpowiedzialność z art. 4 ustawy emerytalnej za pobieranie nienależnego świadczenia jest mnie znana i pod rygorem tej odpowiedzialności stwierdzam, że wszystkie powyższe dane są zgodne z rzeczywistością.

....
(własnoręczny podpis emeryta(tki)
ostatni tytuł służbowy ....
Data urodzenia: ....

Adres: ....
Numer na odcinku przekazu: ....

Zeznanie

Ja .... lat ....
(imię i nazwisko)
syn .... z zawodu ....

zamieszkały w .... przy ul. ....
.... Nr .... znając odpowiedzialność karną z art. 140 Kodeksu Karnego za niezgodne z prawdą zeznanie oświadczam, że ....
....
treść zeznania)
....
....
....
....
Wiadomo mi jest o tym dla tego, że ....
....

Niniejsze moje zeznanie jestem gotów w każdej chwili powtórzyć pod przysięgą
....
(podpis świadka)

Zaświadczam, że powyższe zeznanie zostało przez Obywatela ....
.... własnoręcznie napisane i podpisane.
................................., dnia .... 1947 r.
....
(podpis urzędnika)

(pieczęć urzędowa)

Listy z kraju

Milanówek.

Do

Ob. Zygmunta Gizelli Prezesa Związku Zrzeszeń Emerytalnych

Wielce Szanowny Panie Prezesie!

Pismo Pana Prezesa do nas z dnia 14 lipca br. z odmową wydrukowania uchwały naszego, Walnego Zgromadzenia z dnia 6-go lipca br. w „Emerycie" dotyczącej zbierania Funduszu Stypendyjnego im. Zygmunta Gizelli mocno nas zasmuciło! Ponieważ Związek w Milanówku należy do kategorii — optymistów, więc powzięliśmy ryzykowny i zuchwały krok: dwie ampułki naszego optymizmu zaszczepić naszemu Kochanemu Prezesowi!

Mamy niezłomną nadzieję, iż po bliższym zaznajomieniu się z niżej podanymi powodami Pan Prezes zechce cofnąć swoją decyzję i że uchwała naszego Walnego Zgromadzenia z dnia 6 lipca br. zostanie ogłoszona w najbliższym numerze „Emeryta". Jeżeli to jednak dla bardzo poważnych przyczyn nie da się uskutecznić, może Pan Prezes każe powyższą uchwałę odbić na powielaczu lub na maszynie i rozesłać pocztą do wszystkich Zarządów Zrzeszeń Emerytalnych w Polsce. My sami tego uczynić nie możemy, gdyż nie posiadamy adresów Zarządów, i Zrzeszeń Emerytów w Polsce.

Panie Prezesie! proszę wierzyć, że gdyby była najmniejsza wątpliwość, iż nie uda się nam zebrać potrzebnego funduszu na stypendium imienia Pana Prezesa na jednym z powyższych zakładów naukowych, to nie zaproponowalibyśmy nigdy podobnego wniosku na naszym Walnym Zgromadzeniu. Nasi emeryci bardzo chętnie płacą po 10,— zł. miesięcznie na ufundowanie stypendium.

Potrzebny fundusz powinien być zebrany i *będzie zebrany* z przyczyn następujących:

1. O jakimś „nabieraniu" i „obciążaniu" emerytów nie może być mowy. Zapłacenie raz na rok 3 — 5 zł. na stypendium nie zrujnuje żadnego emeryta. Chyba nie znajdzie się wśród emerytów zrzeszonych jakiś eunuch moralny, który tej składki groszowej nie zechciałby uiścić.
2. Ufundowanie stypendium w zakładach naukowych jest tak wysoce szlachetnym i patriotychnym czynem, że nie wymaga żadnych komentarzy.
3. Najlepszym dowodem, jaką popularnością i szacunkiem cieszy się nazwisko Pana Prezesa wśród emerytów, to jednogłośny wybór na Prezesa dnia 15 czerwca br. przez wszystkich delegatów, przybyłych na zjazd. To jest najważniejszą rękojmią dla nas, iż potrzebny fundusz będzie zebrany.
4. Ufundowaniem stypendium imienia Pana Prezesa w jednym z wyższych zakładów naukowych chcemy uczcić zasługi Jego dla emerytów i uwiecznić pamięć o Nim dla przyszłych emerytów i przez to pokazać, że emeryci nietylko lubią „brać", ale i mogą coś „dać". Jeżeli zaś funduszu potrzebnego nie zbierzemy, to będzie dowodem naszego moralnego bankructwa i w takim razie samo istnienie naszych Związków jest bez sensu.
5. Niezebranie potrzebnego funduszu wcale nie może skompromitować Pana Prezesa — kompromitacja spadnie na nas, jako na inicjatorów projektu, a w 90% skompromitują się te Zrzeszenia, które nie poprą tego szlachetnego wniosku i wyjdzie na światło dzienne ich moralna wartość.
6. Ufundowanie stypendium imienia Pana Prezesa tylko wzmocni pozycję i szacunek dla Jego osoby i podniesie autorytet naszych Zrzeszeń emerytalnych, o tym Zarządy emeryckie powinny dobrze pamiętać i dołożyć wszelkich starań, aby potrzebny fundusz był zebrany w najkrótszym czasie. Zebranie odpowiedniego funduszu — zdaniem naszym — nie wymaga wcale zwołania specjalnych walnych zebrań na ten cel: w kasie każdego Zarządu znajdzie się około 300 — 500 zł., które mogą być niezwłocznie przesłane na stypendium do redakcji „Emeryta", a w ciągu roku Zarządy mogą wysłaną sumę ściągać od swoich członków.
7. Subtelność i delikatność charakteru Pana Prezesa, a poniekąd nasz polski romantyzm i sentymentalizm narzuciły Panu niepotrzebną myśl, że ogłoszenie naszej uchwały w „Emerycie" będzie jakby „autoreklamą Pana". Nic podobnego! Tylko małe grono emerytów wie dobrze, że jedynym „Spiritus movens„ „Emeryta" jest Kochany nasz Prezes. Olbrzymia większość emerytów wcale nie interesuje się kto i jak pracuje w redakcji „Emeryta", wie tylko, że redagowany jest znakomicie i że spełnia swoje zadanie.
8. Kwotę 500,— zł przeznaczoną przez nasze Walne Zgromadzenie jako wkład na stypendium, nie możemy przekazać na inny cel bez zgody naszego Walnego Zebrania. Jesteśmy jednak mocno przekonani, że kwota będzie pierwszą cegiełką przyszłego stypendium imienia Pana Prezesa.

Wiemy, że potłuczony Pan został mocno w Warszawie chodząc za sprawami emerytów, podenerwowany, iż zabiegi Pana spotykają się z trudnościami.

9. Panie Prezesie! „Allea jacta". Powtarzamy słowa Pana: *„Emeryci! Czas ocknąć się z letargu! Czas stanąć do szeregu!"* My stara gwardia musimy pokazać, że jesteśmy jeszcze zdolni do czynów szlachetnych i pewnych ofiar, kiedy zachodzi ku temu potrzeba, a ufundowanie stypendium jest tą nagłą i konieczną potrzebą! Kochany Prezesie! proszę być dobrej myśli: zastrzyk dwóch ampułek naszego milanowieckiego optymizmu da szybko wynik dodatni i potrzebny fundusz zostanie rychło zebrany. Nie może Pan krzywdzić nas za nasze najlepsze i serdeczne chęci ale powinien Pan uchwałę naszego walnego zebrania podać do wiadomości i wykonania wszystkim Zarządom Zrzeszeń Emerytalnych w Polsce.

Prosimy powiedzieć jeden wyraz „T a k". To słowo będzie radykalnym środkiem leczniczym na usunięcie na zawsze wszelkiego smutku i zmartwień, a jednocześnie zacieśni nasze serdeczne stosunki z Kochanym Prezesem.

Łączymy wyrazy prawdziwego szacunku i głębokiego poważania.

W. Z. Sekretarz — Prezes
E. Rodziewicz — *A. Śledziński*

Milanówek, dnia 23 lipca 1947 r.

Szanowni Koledzy w Milanówku! Prezes Gizella jakkolwiek ocenia należycie Waszą szlachetną intencję jest zdania, że fundowanie pomników dla żyjących jest ustawowo zakazane. — Z akcją wstrzymajcie się na razie.

Koło n/W. W Nr 13—14 „Emeryta" z dnia 1—15 lipca br. w rubryce „Odpowiedzi Redakcji" umieszczona została odpowiedź dla Jeleniej Góry, w której Redakcja jest zdania, że „narazie nie ma obaw, by emeryci punktowi ponieśli straty na skutek przeszeregowania", na dowód czego Redakcja przytacza tabelkę porównawczą. Tabelka ta nie dowodzi wcale powyższego twierdzenia, ponieważ zamiast kwot uposażeń *punktowych* przytoczono w niej kwoty uposażeń *złotowych*, pobierane przed wojną hitlerowską. Emeryci punktowi na podstawie ustawy z roku 1923 byli zaszeregowani nietylko do grup, lecz i *do szczebli uposażenia*, przy czym najwyższe szczeble w danej grupie pod względem wysokości uposażenia równały się, a nawet przewyższały najniższe szczeble grupy bezpośrednio wyższej; prócz tego, emeryci punktowi otrzymywali dodatek na żonę, na mieszkanie i dodatek regulacyjny. Chcąc więc przekonać się, czy emeryci punktowi nie poniosą strat, należałoby w tabelce porównać z nowymi grupami poszczególne grupy i *szczeble dawniejsze (punktowe)*, przewidziane w ustawie z r. 1923.

Z umieszczonej w Nr 5 „Emeryta" tabelki nowego zaszeregowania widzimy, że emeryci punktowi dawnych grup V. i VI. oraz częściowo VII. i VIII. w ogóle poniosą straty, gdyż niższe szczeble tych grup zostały przesunięte o jedną grupę w dół. Stracą nawet i niektórzy emeryci punktowi najwyższych szczebli, chociaż pozostaną w tej samej grupie. Jako dowód przytaczam poniżej konkretny wypadek.

Przesłużyłem w szkolnictwie przeszło 35 lat i na początku roku 1934 przeszedłem w stan spoczynku jako inspektor szkolny z pełnym zaopatrzeniem emerytalnym (92%) według grupy VI szczebel f, wynoszącym wraz z dodatkiem na żonę, na mieszkanie i dodatkiem regulacyjnym brutto 653 zł (1518 punktów) miesięcznie. W stosunku do tej sumy otrzymuję obecnie i dodatek przejściowy w wysokości 3200 zł., czyli razem moje zaopatrzenie emerytalne wynosi obecnie 3853 zł. miesięcznie — natomiast przy nowym zaszeregowaniu wyniesie tylko 3000 zł., stracę więc 853 zł. miesięcznie.

Podobnych wypadków będzie napewno bardzo wiele, dlatego zapoczątkowując niniejszym artykułem rozprawę dyskusyjną, — proszę o wypowiedzenie się kolegów fachowców na powyższy temat. *W. Falkowski*

Mielec. Między wypłatą ostatnich poborów służby czynnej a wyasygnowaniem pierwszej należności emerytalnej mijają nieraz miesiące bardzo przykre dla nowego emeryta. To samo odnosi się do wdów po czynnych czy też emerytowanych pracownikach państwowych. Narzekają ci biedacy, że nieraz po kilka miesięcy żyć muszą bez zaopatrzeń.

W dobrze funkcjonującej maszynie administracyjnej nie powinny istnieć takie przykre interkalaria. Urzędnikowi czynnemu kończącemu służbę nie powinno *się zamykać poborów, dopóki* Państwowy Zakład Emerytalny nie wyasygnuje mu emerytury.

Emeryt ani wdowa znękani trudami życia, nie powinni być zmuszani do wnoszenia podań uzbrojonych licznymi załącznikami o wypłatę emerytur czy też zaopatrzeń wdowich. Załączniki te są dla nieszczęśliwych zanadto kłopotliwe i nieraz bardzo kosztowne, winny one być załatwione przez władze tych urzędów w których emeryt pełnił służbę. To powinno się uznać jako ostatnią dobrowolną przysługę oddaną odchodzącemu na emeryturę lub do wieczności koledze, lub wiernemu słudze państwowemu.

Sprawa asygnowania emerytury wzgl. zaopatrzenia wdowiego jest tak ważna,że powinni się nią zająć wszyscy, którym dobro pracowników państwowych i dobre imię Państwa na sercu leży.

Inż. Jan Haładej
prezes Związku Emerytów w Mielcu

Dąbrowa. Od szeregu miesięcy szukam egzemplarza obowiązującej dotychczas ustawy emerytalnej z roku 1923, lecz nigdzie dostać go nie mogę. Pisałem do rozmaitych znanych mi Księgarń, od każdej otrzymałem odpowiedź *„nie mamy na składzie"*. Jeżeli nie mają na składzie księgarnie ani Związki, byłoby może wskazane wydrukować tę ustawę z zmianami zaszłymi w ostatnim czasie, gdyż nie wiadomo, kiedy zostanie uchwalona nowa ustawa emerytalna a tymczasem nie znając dokładnie tekstu obowiązującej, popełniają emeryci liczne błędy i pomyłki. Proponuję, by „Emeryt" przeznaczył przez jakiś czas dwie strony swego pisma na podawanie tekstu ustawy emerytalnej. W ten sposób pismo nasze przyczyni się do zaznajomienia Czytelników z obowiązującymi przepisami emerytalnymi. *Staszewski*

Odpowiedzi Redakcji

Wszystkich zapytujących o zniżki kolejowe dla wojskowych zawiadamiamy,że audiencja u Ob. Ministra Obrony Narodowej, według uwiadomienia Adjutantury odbyć się może dopiero po powrocie Ministra z urlopu wypoczynkowego, co nastąpi po 1 września br. Ministerstwo Komunikacji bez zgody Ministerstwa Obrony Narodowej ulg udzielać nie może.

Wszystkim reklamującym „Emeryta" z dnia 15 lipca i z dnia 15 sierpnia br. zwracamy uwagę na komunikat Administracji podany w „Emerycie" Nr 13/14 z dnia 1 — 15 lipca br. w którym podaliśmy do wiadomości Czytelników, iż z powodu braku papieru ograniczyły władze wydawanie dwutygodników w miesiącach lipcu i sierpniu i zezwoliły na ukazywanie się ich tylko raz jeden w miesiącu. Nasze przedstawienie w tej sprawie nie odniosło skutku.

Rehabilitowani V. D. na których nie ciążą zarzuty nieprzychylnego odnoszenia się do ludności polskiej otrzymają emeryturę.

Do wiadomości wszystkim Zrzeszeniom i Członkom podajemy numery kont czekowych PKO: Związku Okręgowego Nr V— 1294, Filii V—630, Emeryta V—945, Związku Zrzeszeń Emerytalnych V—1790.

Zarząd Związku Zrzeszeń i Redakcja „Emeryta" mieszczą się nadal w Poznaniu, przy ul. Limanowskiego 11, tel. 67-70.

Konto czekowe Sekretariatu Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych Warszawa-Praga, ul. Grochowska 342 m. 9 PKO Warszawa I - 54327.

Wszystkie Zrzeszenia i wszystkich Czytelników prosimy o spowodowanie emerytów samorządowych o podanie swoich adresów Związkowi Zrzeszeń Emerytalnych Poznań, Limanowskiego 11. Chodzi o objęcie ich nową ustawą uposażeniową.

Emeryt w Bielsku: Inwalida o 45% niezdolności do pracy ma prawo do kart żywnościowych o ile pobiera rentę inwalidzką, natomiast emerytowi chociażby był 100% niezdolny do zarobkowania karty żywnościowe nie przysługują.

Jeżeli ktoś otrzymał kartę odzieżową z tytułu pracy, nie może kompetować o drugą kartę, gdyż byłoby to karalne.

Pani Stawińska: Zwrot kosztów leczenia i pogrzebu emeryta w razie braku wdowy lub uprawnionych sierót przysługuje tej osobie, która te koszty poniosła, pod warunkiem, że ich wysokość udowodniona zostanie pokwitowanymi rachunkami, o ile zmarły nie pozostawił majątku wystarczającego na pokrycie tych kosztów. Pani ma pełne prawo domagania się zwrotu poniesionych kosztów. Należy więc przy dołączeniu świadectwa śmierci i pogrzebu przedłożyć rachunki lekarzy i kosztów pogrzebu, oraz zaświadczenie Zarządu Miejskiego, że Pani poniosła te koszty i wnieść podanie do Państwowego Zakładu Emerytalnego o wypłatę kwartału pośmiertnego. W danym wypadku wyniesie on kwotę 7.200 zł.

Posiedzenie pełnego Zarządu Związku Polskich Zrzeszeń Emerytalnych odbędzie się w Warszawie ul. Grochowska 342 m.9.

dnia 20 września 1947 r. o godzinie 8 rano.

Wszystkich członków Zarządu prosimy o punktualne zjawienie się.

Na porządku dziennym sprawy bieżące.

Rzętycki, sekretarz — Gizella, prezes.

Od Administracji

Poraz trzeci przypominamy Szan. Czytelnikom, że *reklamacje* w sprawie *nieotrzymania czasopisma* „Emeryt", należy *wnosić przez odnośne doręczeniowe Urzędy Pocztowe*, bez opłaty pocztowej.

Administracja może uwzględnić reklamację o ile wpłyną one z *Urzędów Pocztowych w terminie 6-cio dniowym od daty wysłania czasopisma tj. do 7-go i 21-go każdego miesiąca.*

Reklamacje nadsyłane *wprost do Administracji z ominięciem Urzędu Pocztowego nie będą uwzględniane.*

Administracja „Emeryta" uprasza o *czytelne o dokładne wpisywanie nazwiska i adresu na czekach P. K. O.*, a to celem uniknięcia zwłoki w dostarczaniu pisma. Adresy prosimy również *podawać na odwrocie czeku.*

O każdorazowej *zmianie adresu prosimy powiadomić* bezzwłocznie Administrację, najpóźniej *do 10-go i 25-go każdego miesiąca.*

Czekami P. K. O Nr V—945 należy przekazywać wyłącznie należność za prenumeratę.

P. Prof. Wolski, Sandomierz — P. Bilski, Kładzko — P. Wala, Mikuszowice — P. kpt. Zieliński, Toruń — P. Wolański, Wrocław — zwracamy uwagę na Komunikaty Administracji w *sprawie reklamacji*, zawarte:

w numerze 5-tym z 1-go marca 47,
„ „ 10-tym z 15-go maja 47.

Prosimy *uważnie czytać* „Emeryta", przez co uniknie się niepotrzebnej korespondencji.

Sprawozdanie Skarbnika

Dalsze składki na fundusz prasowy:

Słowikowski Zdzisław — Brzeg	50,—
Zaleska Felicja — Kalisz	100,—
Bocheński Józef — Poznań	60,—
Razem z poprzednimi	6.411,—

Dalsze składki na powodzian:

Rutkowski Jakub	64,—
Androszewicz J.	100,—
Razem z poprzednimi	2.522,—

Listę składek z dniem dzisiejszym zamykamy.

Skarbnik

Zgony członków Kasy Pośmiertnej przy Zw. Emerytów Państwowych Koło Poznań.

4. 5. 47 Smudziński Leon, em. sekretarz Krajowy,
24. 5. 47 Przybył Franciszek, em. st. przod. straży Więziennej,
5. 7. 47 Feigel Stanisław, em. sądowy,
12. 7. 47 Dullin Antoni, em. nauczyciel seminaryjny.

Każda rodzina otrzymała po 5.500,— zł pośmiertnego

Skarbnik

Nakładem Okręgowego Związku Emerytów Państwowych w Poznaniu
Red. odpow.: Wiktor Pawłowski, Poznań, Limanowskiego 24. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej w Poznaniu. — K 33006